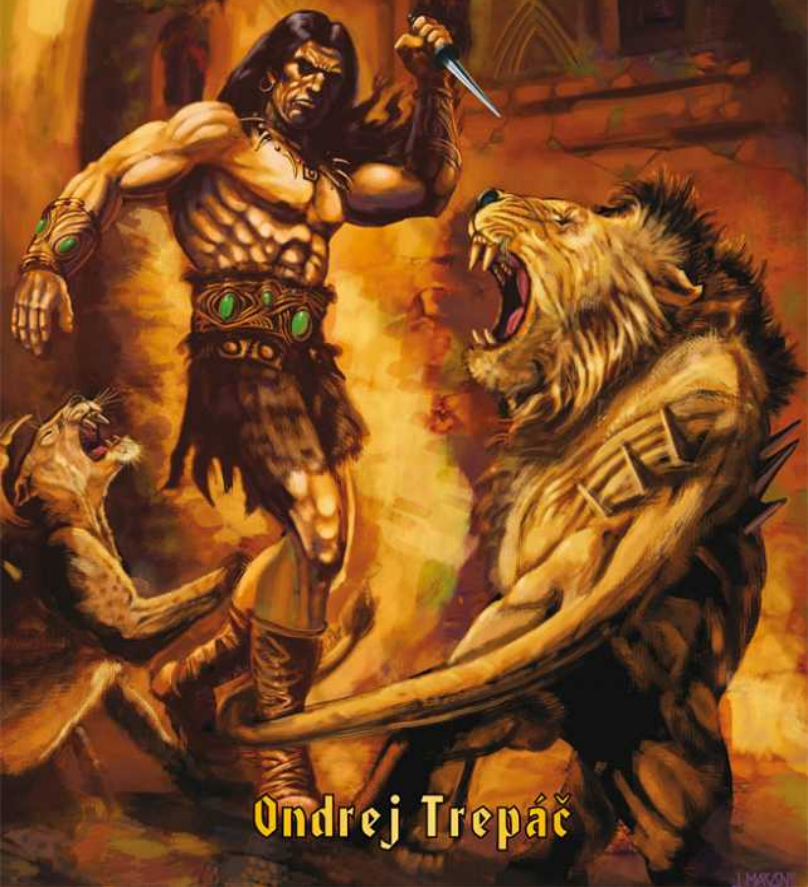

CONAN

Kalich života

Ondrej Trepáč

BROKILON

Ondrej Trepáč

**CONAN:
KALICH ŽIVOTA**

Copyright © 2020 by Ondrej Trepáč

Translation © 2020 by Robert Pilch

Cover © 2020 by Juraj Maxon

For Czech Edition © 2020 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-498-7

ISBN PDF: 978-80-7456-499-4

ISBN ePub: 978-80-7456-500-7

ISBN Mobi: 978-80-7456-501-4

Ondrej Trepáč

Conan: Kalich života

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2020

Conan

v nakladatelství Brokilon

Juraj Červenák: Conan nelítostný

Juraj Červenák: Conan a svatyně démonů

Juraj Červenák: Conan a dvanáct bran pekla

Jack deCraft: Conan a královna smrt

Andy Knocker – Conan: Acheronská dýka

Jaroslav A. Polák – Conan: Třetí krok do hlubin

Ondrej Trepáč – Conan: Tři klíče k Asambale

Ondrej Trepáč – Conan: Kalich života

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

1. kapitola

Conan stál na přídi lodě a dlaní si clonil oči, aby lépe viděl. V paprscích vycházejícího slunce se pomalu vzdalovaly a ztrácely zdi kláštera Sagija. Neodplouval odtamtud rád. Ne, že by se mu řádový život zalíbil, ale musel tam nechat svou milovanou Dareenu.

V životě už se miloval s bezpočtem žen, ale skutečnou lásku cítil jen ke čtyřem – ke své matce, válečnici Valerii, kterou mu zabil strašlivý Thulsa, pirátce Bélit a Dareeně, zaracké šlechtičně, s níž se setkal v Erúku. Poznal mnoho žen, ale jen pro tyto byl ochoten zemřít.

Dareena pořád žila, ale kouzlo spánku, jímž byla zakleta, se nijak nepodařilo zrušit. Opat kláštera Dinan mu však slíbil, že udělá vše pro to, aby ji znovu vzkřísil k životu. Může to ale trvat měsíce, nebo dokonce roky. Bylo zbytečné, aby jen tak nečinně seděl a čekal na zázrak. Jejich poslední rozhovor mu ještě stále zněl v uších.

*

„Conane, to kouzlo je silnější, než jsem si myslel. Jsem si jistý, že existuje způsob, jak ho zlomit, ale jeho hledání mi zabere spoustu času.“

„Co mám dělat?“ zeptal se Cimmeřan téměř se zoufalstvím v hlase. Ještě nikdy se necítil tak bezmocný a zbytečný.

„Je to na tobě,“ odpověděl stařec klidně. „Můžeš tu zůstat, jak dlouho chceš, ale nedokážu ti zaručit, že se dočkáš jejího probuzení. Jenže jak znám lidi tvého ražení, určitě bys tady nevydržel ani pár dnů. Víím, že tohle není život pro tebe. Pokud ti mohu radit, odjeď někam do světa. Někam daleko. Dělej to, co umíš nejlíp. Nemyslím si, že bys na Dareenu zapomněl, ale aspoň se nebudeš denně trápit pohledem na její bezvládné tělo.“

„Dobře. Udělám, co mi radíš. Ale co když...“

„Rozumím. Co když se mi podaří Dareenu probudit a ty tu nebudeš? Uděláme to takto – vrať se přesně za rok. Pokud bude při vědomí, bude na tebe čekat. Zdržím ji. Jestliže ne, znovu odjedeš a vrátíš se za další rok.“

„To je trochu na dlouhé lokte, ale nic jiného mi asi nezbyvá. Neznám způsob, jak ti oznamovat, kde se právě nacházím. Víím, že čarodějové mezi sebou dokážou hovořit přes ty své magické proudy, ale já nejsem čaroděj.“

„Vždyť ani já ne. Ale něco o jejich umění víím.“

„Já víím jen to, že všechny čaroděje je potřeba vybít!“

„Až se do toho pustíš, dej mi vědět. Přijdu ti na pomoc,“ odpověděl Dinan s úsměvem.

„Nejraději bych se do toho pustil hned. Dá se tu sehnat nějaký dobrý kůň? Ten můj zůstal někde v údolí pod horou Basrak-Dam.“

„Obávám se, že ne. Ale za nějaké dva nebo tři dny zde zakotví nákladní loď z Argosu, která nám vozí zásoby. Jsem si jistý, že kapitán Rangelo uvítá na palubě schopného muže. Raději mu však neříkej, že jsi byl ten... Amra.“

„Cože? Ty víš, kdo...“

„Já vím leccos, Conane. Koneckonců, s tou svou Béliť jste se tudy plavili. Viděl jsem vás.“

„To nechápu. Ano, plavili jsme se proti proudu Styxu, ale váš klášter jsme nezahlédli.“

„Ani jste nemohli. Pamatuješ si na mlhu, která tak náhle sedla na řeku a později se stejně nečekaně zvedla?“

„Nu ano, pamatuji. To jsi...“

„Ano. Můj zrak vidí do velké dálky. Vy jste ještě byli na moři, a já už jsem věděl, že jste piráti. Neměl jsem v úmyslu nechat to tu vyrabovat a vypálit. Kdybyste spatřili naše zdi, asi byste neváhali vylézt sem nahoru a odnést si dobrou kořist. Trochu jsem vás oslepil.“

Conan už na to nic neřekl, jen poodešel na okraj terasy, která tvořila jedno z početných nádvoří kláštera. Tyčila se dobrých dvacet sáhů přímo nad hladinou bájně řeky, která představovala přirozenou hranici mezi Shemem a Stygií. Její koryto zde, jen pár mil od ústí do Západního oceánu, bylo široké snad dvě míle, ale kvůli téměř neustále přítomnému oparu bylo málokdy vidět na druhý břeh. Když se naklonil přes zábradlí, uviděl malý přístav, do něhož mířily lodě se zásobami. Klášter se sice oficiálně nacházel na půdě Shemu, ale nespadal pod nadvládu vládců v Asgalunu. Sagija byl něco jako území nikoho, a zároveň všech. Za jeho zdmi žili a učili se lidé z celého hyborského světa, hlavně mladé ženy. Proto klášter a jeho jedinečnou školu podporovali i panovníci z jiných zemí. Jen v náznacích se mu donesly zvěsti, že jednou z chovank kláštera je i dcera argoského krále.

Také proto existovala jakási nepsaná dohoda mezi panovníky hyborského světa, kterou dodržovali všichni a za všech okolností – klášter Sagija byl posvátným tabu. Byl nedotknutelný. Nikdy za celá staletí jeho existence se nestalo, aby se ho

někdo opovážil napadnout. Dokonce ani Stygijci se nepřiblížili k jeho zdem, přestože jejich vojska překračovala řeku Styx a podnikala loupeživé výpady na území Shemu.

*

Rangelo, kapitán lodi *Modrý stín*, která po dvou dnech za večerního přílivu skutečně zakotvila v malém přístavišti pod zdmi kláštera, nedělal žádné problémy, když ho opat Dinan požádal, zda by nevzal na palubu muže, který jakýmsi nepříjemným řízením osudu zabloudil v shemitské poušti a polomrtvý se doplrazil k bráně kláštera. Je to prý tulák bez domova a jediné mince v kapse, ale je silný, schopný a údajně má i zkušenosti s plavbou na lodích. Rangelo si Conana prohlédl a okamžitě souhlasil. Takový silák se mu na palubě určitě bude hodit. Hlavně se ale Conana zbytečně na nic nevyptával a ostatní muži z posádky také ne. Pohled na Cimmeřanovy svaly byl dostatečným varováním; s tímhle si raději nic nezačínat!

Modrý stín byla čistokrevná plachetnice, žádní veslaři. A Conan musel uznat, že je to dobrá plachetnice. Loď byla štíhlá, dlouhá snad dvacet sáhů, a měla tři stěžně, na nichž visely velké plachty trojúhelníkového tvaru. Posádku, jak na podobných lodích bývalo zvykem, tvořila směska chlapů ze všech koutů světa; přibližně polovina z nich byli Argosané, snědí, mlčenliví, ale houževnatí a obratní námořníci. I sám Rangelo byl původem z Messantie, a to byl důvod, proč se mu Cimmeřan představil jako Orwan z Nemedie. Jméno Conan bylo v hlavním městě Argosu až příliš známé. Kdyby kapitán věděl, že má na palubě neblaze proslulého Amru, asi by tak rychle a snadno nekývl.

Loď vyplula druhého dne za úsvitu s ranním odlivem. Proud

Styxu ji vynesl až na otevřené moře, kde posádka rychle rozvinula plachty a kormidelník nabral kurz na sever. Conanovi se sice příliš nechtělo plout do Messantie, ale neměl na vybranou. Koneckonců i tam žilo pár jeho přátel, nejen samí nepřátelé, přestože těch bylo určitě mnohem víc. A rozhodně neměl nejmenší chuť skončit v mokřém hrobě. Tihle chlapi by ho okamžitě zabili, kdyby věděli, koho mají na palubě. Pár by jich sice skončilo v moři s ním, ale čtyřicet chlapů zocelených mořem by holýma rukama sám nepřemohl. Zbraně musel odevzdat hned po příchodu do kláštera, a opat Dinan mu je *zapomněl* vrátit.

Ale na palubě se pár dobrých zbraní našlo, ostatně *Modrý stín* se plavil v nebezpečných vodách, a přestože Amra a Bélite už nepředstavovali žádné nebezpečí, Bačarské ostrovy nebyly zase tak daleko a tamní piráti se rádi vyskytovali i v těchto končinách. Proto měli námořníci meče, luky a kopí vždy po ruce – útoky pirátů byly často rychlé a nečekané. Nebyl čas hledat zbraně. Takhle stačilo jen natáhnout ruku.

Práce na lodi byla tvrdá a náročná, ale to Conana ani trochu netrápilo. Byl zvyklý i na horší. Spal jen tak na palubě, ani nebyl vybíravý v jídle, které bylo špatné a na příděl, ale kapitán slíbil, že všem vyplatí v Messantii žold, takže si to vynahradí později. Jižní vítr hnal *Modrý stín* rychle k severu a námořníci byli spokojení – za pár dnů budou doma.

*

Conan smotal lano do klubka, uložil ho do dřevěné bedny vedle zábradlí a pohodlně se usadil na palubě. Prkna byla vyhrátá sluncem a příjemně ho hřála. Zavřel oči a odpočíval, nasávaje vlahý mořský vzduch. Po dnech strávených v mrazivých Hime-liánech to byla i pro něj velmi příjemná změna. Vtom ale nečekaně zaslechl své jméno. Otevřel oči a rozhlédl se, aby zjistil,

co se děje. Spatřil, jak na něj mává kormidelník Addul. Vstal a vydal se na můstek.

„Vezmi to na chvíli za mě, Orwane. Potřebuju si odskočit.“

„Jasně, jdi.“

„Drž kurz na severozápad.“

„Bez obav.“

Conan popadl kormidelní veslo, rozkročil se a pevně se zapřel do výstupků na palubě můstku. Kormidlovat takovou loď nebylo nic pro slabochy. I Addul, přestože to byl skutečný obr, měl občas co dělat, aby kormidlo udržel. Conan mu tehdy okamžitě přiskočil na pomoc a společně ho zvládli. Argosan mu za to byl vděčný a už po krátké době se docela spřátelili.

Kormidelník se po chvíli spokojeně vrátil. Úsměvem poděkoval a převzal kormidlo, ale Conan se neměl k odchodu. Upřeně hleděl na západ a neklidně vrtěl hlavou.

„Co se děje?“

„Podívej se támhle. Budeme mít potíže.“

Addul se zadíval oním směrem a překvapeně pozvedl obočí.

„Bouřka!“

„A docela silná, jestli to dokážu takhle na dálku posoudit. Ta mračna se mi ani trochu nelíbí.“

„Jdi to oznámit kapitánovi a pak se vrať. Myslím, že i ve dvou budeme mít co dělat, abychom udrželi loď ve správném směru.“

Conan přikývl, seběhl z můstku a zmizel ve dveřích kapitánovy kajuty. Po chvíli se rozezněl poplašný zvon.

*

Bouře zuřila celé hodiny a *Modrý stín* se zmítal na vlnách, které měly výšku patrového domu. Proudění vody zalévaly palubu, ale námořníci už předem udělali otvory v zábradlí, takže měla

kam odtékat. I tak se jí však dost dostávalo do podpalubí, odkud jí bylo nutné neustále vynášet, což na houpající se lodi, kde se nedalo ani pořádně stát, natož chodit, nebylo nic jednoduchého. Conan a Addul sice zvládali držet kormidlo, ale proti síle vln toho příliš nezmohli. Bouře si s lodí pohrávala, jak se jí chtělo. Už dávno se úplně odklonili z kurzu, a teď pluli kdovíkam. Conan jen matně odhadoval, že je to odnáší k východu.

Naštěstí žádná bouře netrvá věčně, a k večeru ustala i tato. Námořníci začali zjišťovat škody, ale ty nebyly velké. Loď neměla žádný náklad, který by se mohl zničit. Pár polámaných ráhen, jedna roztrhaná plachta – tohle všechno šlo opravit, ale ne na moři. Potřebovali se dostat do přístavu, jenže podle všeho byli od Messantie pěkně daleko. Vlastně ani přesně nevěděli, kde jsou.

Kapitán Rangelo si zavolal Addula a Conana do kajuty, rozložil mapu a nespokojeně nad ní vrtěl hlavou.

„Můžeme být kdekoli. Točilo to s námi jako s mincí.“

„Bouře přišla od západu, takže nás hnala na východ,“ odvětil Conan. „Ale máš pravdu, kapitáne, mohlo nás to odnést i kus na jih.“

„Dobrá, uděláme to takhle – počkáme, až se vyjasní, abychom viděli Severní hvězdu. Poplujeme za ní, až dosáhneme pobřeží Argosu. Pak se otočíme na západ a poplujeme podél pobřeží až do Messantie.“

„To je dobrý nápad,“ přikývl Addul a ani Conan nebyl proti. „Zásoby máme ještě na sedm dní, a když se uskrovníme, tak i na deset. Do té doby určitě budeme doma.“

„Dobrá, ať si chlapi odpočinou a vyspí se. Teď je stejně bezvětří, nikam se nepohneme. Počkáme do rána. Vy dva zůstaňte na můstku. Jestli se objeví Severní hvězda, nasměrujte na ni loď.“

„Bezvětrí? Vždyť se pohybujeme,“ prohlásil Conan. Rangelo a Addul se na sebe překvapeně podívali, ale pak na okamžik ztuhli na místě a zaposlouchali se do zvuků lodi. Ano, Conan měl pravdu. Loď sice pomalu, ale přece jen plula. Vyběhli na palubu, aby zjistili, kdo rozvinul plachty, ale žádná rozvinutá nebyla, stěžně zely prázdnotou. A paluba se plnila překvapenými muži.

„U bohů! Dostali jsme se do proudu. Někam nás to nese,“ zvolal Rangelo a zlostně praštil do zábradlí.

„Na východ,“ odpověděl mu Conan a ukázal rukou na oblohu. Zářila na ní Severní hvězda a měl ji po levé ruce.

„Musíme se z něj dostat! Vy dva ke kormidlu, natočte ho tak, aby nás to neslo severněji.“

Conan a Addul věděli, co mají dělat. Podařilo se jim loď odklonit víc na sever, ale proud je pořád unášel. V bezvětrí se náhle cítili úplně bezmocní, stali se hračkou v rukou moře, které si s nimi dělalo, co chtělo.

Trvalo to skoro do rána. Až tehdy se znovu zvedl jižní vítr a posádka mohla konečně s radostnými výkřiky rozvinout plachty. Síla větru překonala sílu mořského proudu a *Modrý stín* vyrazil přímo k severu.

*

Pobřeží spatřili po poledni. Vysoké skalnaté břehy však nevěstily nic dobrého. Směrem na západ se ale snižovaly a kapitán dal příkaz obrátit loď.

„Víš, kde jsme?“ zeptal se Conan Addula, který nespouštěl oči z útesů.

„Nejsem si jistý, ale mám pocit, že tyhle skály jsem už někdy viděl. Podrž kormidlo, zajdu za kapitánem.“

Addul zmizel v kapitánově kajutě a po chvíli se vrátil na

můstek i s Rangelem. Ten držel v ruce nějakou knihu a netr-
pělivě v ní listoval.

„Co to máš?“ zeptal se Conan a snažil se do knihy nahléd-
nout.

„Námořnickou příručku. Jsou v ní siluety pobřeží a jejich
popisy. Jsem si jistý, že jsme u pobřeží Argosu východně od
Messantie. Jsou to desítky mil neobydleného, pustého pobřeží.
Tedy... ne úplně.“

„Co tím myslíš?“

„Tohle,“ kapitán ukázal prstem na vysokou skálu, která se
jako maják tyčila kus před nimi. Zároveň v knize našel pří-
slušnou stranu a ukázal ji Conanovi. Kresba v ní se shodovala
s obrazem pobřežní krajiny. „Ta skála se jmenuje Mořská jehla
a nedaleko od ní je přístav Nandol. Zakotvíme tam. Není velký,
ale nám stačí. Dáme do pořádku loď, doplníme zásoby a vyplu-
jeme do Messantie.“

„V Nandolu?“ zeptal se Addul nedůvěřivě.

„Já vím, ale máš lepší nápad? Potřebujeme pevné molo, a to
v Nandolu je.“

„Rozkaz, pane!“ zvolal Addul a otočil kormidlem doleva.

*

Modrý stín zpomalil. Posádka skasala dvě ze tří plachet a loď
teď poháněla jen ta nejmenší. Úplně to stačilo, větší rychlosti
nebylo zapotřebí. Do Nandolu to podle tvrzení kapitána Ran-
gela bylo jen několik mil. Do večera tam budou a konečně si
pořádně odpočinou.

Ale Conanovi se něco nezdálo. Na to, že se nacházeli pár mil
od přístavu, bylo na moři nějak málo lodí. Vlastně žádné. Až
na jednu.

„Lóóóď před náááámííí!“ zvolal muž, který držel hlídku na

přídí. Kapitán k němu okamžitě přiběhl, následován většinou posádky. A skutečně, asi míli přímo před *Modrým stínem* plula malá loď, zjevně rybářská bárka. Námořníci okamžitě začali volat a mávat šátky, aby rybáře na svou přítomnost upozornili, ale nedostalo se jim žádné odpovědi.

„Co to má být?“ zabručel Rangelo a podíval se lépe. Loď vlastně neplula, jen se bezmocně a bezcílně pohupovala na vlnách. Plachty měla úplně děravé, bok lodi byl poškozený a na palubě nikdo nestál.

„Tu loď nikdo neřídí,“ odpověděl Conan. „A podle všeho je na vodě už hodně dlouho.“

„Přirazíme k ní a zjistíme, co se stalo. Všichni na místa! Připravit se na zahákování!“

Posádka se rozběhla po palubě a někteří muži skasali i poslední plachtu, takže *Modrý stín* teď plul jen setrvačností a ještě více zpomaloval. Addul natočil loď trochu doleva, aby se s bárkou nesrazili čelně. Když se dostali na její úroveň, vzduchem zasvištěla lana s kotvicemi, které se pevně zasekly do výstupků na palubě bárky. Začali ji přitahovat k boku, dokud s tlumeným bouchnutím nepřirazila.

„Hohóóó! Je tu někdo?“ vykřikl kapitán Rangelo, ale odpovědí mu bylo jen ticho. „Tak dobrá. Kuane!“

Malý Khitájec, jediný člověk na palubě této národnosti, věděl, co má dělat. Ladným skokem se ocitl na palubě bárky. Prkna pod ním nebezpečně zapraskala, přestože nevážil více než sto liber. Rychle tasil dlouhý zakřivený nůž a zmizel v otvoru do podpalubí.

Po chvíli se znovu objevil na palubě a prohledal i malou budku s jedinou kajutou. Vrátil nůž na místo a jako veverka vyšplhal zpátky na *Modrý stín*.

„Nikdo a nic tam není, kapitáne.“

„Žádná těla? Lodní deník?“

„Nic takového, loď je prázdná. Je ale pořádně zchátralá, sotva drží pohromadě.“

„Ani sítě?“

„Ne.“

„Zřejmě se utrhla a odneslo ji to na moře.“

„Ale proč ji majitel neodtáhl zpátky? Nemohla být přece v Nandolu jediná, určitě tam kotví víc lodí. Nedostala se daleko. Jsme jen kus od břehu, snadno by ji dostihli a vrátili se s ní,“ vložil se do hovoru Conan. „A vůbec, kde jsou ostatní rybáři?“

„To zjistíme, až zakotvíme,“ odvětil kapitán a kývl na chlapce. „Skočte tam a vysekejte do kýlu díru. Potopíme ty necky, ať tady nepřekážejí. Není dobré nechávat neovladatelnou loď na hladině.“

„Něco není v pořádku,“ zabručel Conan a vydal se na můstek pomoci Addulovi. Kapitán za ním zamyšleně hleděl a v hlavě měl stejnou myšlenku. Seveřan měl pravdu.

*

Modrý stín se pomalu šinul po hladině, a čím byl Nandolu blíže, tím více se kapitán Rangelo, ale i ostatní muži mračili a nevěřicně kroutili hlavami. Přibližně půl míle od břehu nechal kapitán vyhodit kotvu a zastavit loď, a na palubě náhle zavládlo hrobové ticho. Přerušil ho Conan, a i to až po delší chvíli.

„Na to, že je to přístav, je tu nějak moc ticho. V přístavech obvykle bývá čilý ruch.“

„Máš pravdu, Orwane. Zvuky asgalunského přístavu je slyšet na míle daleko, člověk ani nepotřebuje oči, stačí mu plout za sluchem, a bezpečně tam trefí,“ odpověděl kapitán a také neklidně potřásl hlavou.

„Kde jsou lidé?“ přidal se Addul.

„Žádné nevidím,“ odvětil Conan. „A to je to nejdivnější. Když jste tu byli naposledy...“

„No, je to už pěkných pár let. Měli jsme tehdy potíže s piráty, museli jsme prchat s poškozenou lodí, cestu do Messantie jsme měli odříznutou a do Asgalunu bychom nedopluli. Tak jsme zakotvili tady v Nandolu. Bylo to takové nouzové řešení. Místní lidé nás neviděli rádi, protože si mysleli, že nás piráti najdou a zničí i celé město. Ale oni se na nás nejspíš vykašlali, protože se obrátili a pluli k jihu. Strávili jsme tady pár dnů, než jsme dali loď do pořádku, ale místní nám celou dobu dávali velmi jasně najevo, že nejsme vítaní. Nebyli to příjemní lidé, ale na druhou stranu nám ani neubližovali. A za pár drobných nám naplnili zásobárny jídlem a vodou. Myslel jsem si, že...“

„Pochopil jsem. Ale kde jsou ti lidé?“

„Najdeme je. Spusťte na vodu člun!“ zvolal Rangelo a několik mužů se okamžitě vydalo splnit rozkaz. „Addule, převezmi velení! Orwane, Kuane a Singo – půjdete se mnou. Vezměte si zbraně. I když doufám, že je nebudete potřebovat.“

*

Ve člunu bylo místo i pro víc než čtyři námořníky, ale Rangelo nechtěl zbytečně oslabovat posádku. Kdyby se něco stalo, ať má Addul po ruce co nejvíce mužů. Neměl dobré tušení, ale nechtěl ztratit tvář a být za zbabělce. Naopak – musel prokázat odvahu, i když ve skutečnosti měl strach jako nikdy předtím.

To, že přístav Nandol jako by zmizel, v něm vyvolalo tíživé pocity. Zatímco Conan a Singa, mohutný Kushita s kůží černou jako tma v hrobě, rychle veslovali ke břehu, kapitán s divoce bušícím srdcem hleděl před sebe. To, co viděl, či spíše neviděl,

v něm vyvolávalo stále rostoucí pocit paniky. Ti lidé – a to měl Nandol nejméně dva nebo tři tisíce obyvatel – přece nemohli jen tak zmizet.

Pomalou se doplavili k přístavu. Míjeli dlouhé molo, o němž se kapitán i kormidelník předtím zmiňovali. Zasahovalo snad sto sáhů do moře a mohlo u něj naráz kotvit i deset, dvanáct lodí. Teď tu ale nebyla ani jediná a na samotné stavbě byly patrné stopy chátrání. Tu a tam mezi kameny vyrůstaly trsy trávy nebo jiného plevelu.

Ale ještě stále vypadalo dost pevné a bylo zjevné, že potrvá mnoho let, než ho zub času rozhryže úplně. Bylo postavené z masivních kamenných kvádrů těžkých tisíce liber. Ptal se tehdy místních, kdo a jak molo vlastně vybudoval, ale dostalo se mu buď odmítavého mlčení, nebo velmi vyhýbavých, neurčitých odpovědí o tom, že to byli obři nebo čarodějové. Nikdo buď nevěděl nic přesného, nebo mu to prostě nechtěli prozradit.

Přirazili na místě, kde se molo stýkalo se břehem, Singa vyskočil z člunu a přivázal ho k jednomu z mnoha silných kamenných sloupků, jimiž byl břeh rovnoměrně lemovaný. Všichni vystoupili na pevninu a naskytl se jim pohled na širokou ulici dlážděnou velkými vápencovými hranoly, která vedla od přístavu přes celé město až k bráně na jeho severním okraji. Pokud si Rangelo dobře pamatoval, byla to jediná brána, jinou se do města vstoupit nedalo. Ale pamatoval si i to, že když zde byl naposledy, ulice byla plná lidí a v přístavu je přivítali ozbrojenci z městské gardy společně se správcem a důkladně je vyslechli. Přikázali jim tehdy zakotvit na samém konci mola a do města směli jen ve trojicích a neozbrojení. Nelíbilo se jim to, ale poslechli a v konečném důsledku neměli žádné potíže.

Co Rangela a jeho muže udivilo už tehdy, byly domy. Vysoké stavby z plochých kamenů naskládaných ve vrstvách na sebe.

Nechápal, proč si místní stavěli tak vysoké domy, bohatě by jim stačily o dvě třetiny nižší. Jednou do jednoho z nich vešel, a nestačil se divit. Strop místnosti, v níž ho majitel přijal, se téměř ztrácel ve výšce. Měl pocit, že je místnost vyšší než trůnní sál v královském paláci v Messantii, kde se kdysi náhodou ocitl. Domy neměly okna, zato vstupními dveřmi by prošel snad i vendhyjský slon. Ptát se na to bylo zbytečné, stejně by mu nikdo nic neřekl. Ale to o těch obrech mu do sebe začalo zapadat.

„U bohů,“ zaúpěl kapitán. „Co se tu stalo? Kde jsou všichni?“

„Nevím, ale vešli jsme do města duchů, pánové,“ odvětil Conan a stejně jako ostatní i on pocítil pořádnou dávku strachu. V podobných městech byl už dříve, a nikdy se mu tam nelíbilo. Pokaždé to smrdělo buď nějakou pastí, nebo hůř – kouzly.

*

Kuan se rozběhl mezi domy jako první. Musel si připadat jako trpaslík. Kapitán, Singa a Conan se pomalu vydali za ním, ale Kuan náhle vyběhl z jednoho domu. Už na první pohled bylo vidět, jak se třese.

„Co je?“ vykřikl kapitán a malý Khitájec zaúpěl.

„Jsou tam!“

„Kdo?“

„Lidé!“

Tasili meče a pomalu, opatrně vešli do domu. Na první pohled se všechno zdálo být v pořádku, ale nebylo. Na kamenné podlaze leželo několik koster. Byly úplně vybělené, některé pokryté cáry oblečení. Conan schoval meč a poklekl k té, která ležela nejbliže ke dveřím. Pečlivě si prohlédl lebku a nespokojeně zavrtěl hlavou. Temenní kost byla rozdrčená a promáčklá dovnitř.

„Tento člověk nezemřel z vlastní vůle.“

„Někdo je pozabíjel!“

„Takovou díru do hlavy dokáže udělat jen těžký palcát nebo válečné kladivo.“

„Tak potom někdo použil i sekeru,“ oznámil Singa, který zkoumal jinou kostru. Ohlédli se jeho směrem a zjistili, že dotyčnému někdo usekl hlavu. Lebka ležela snad sáh od zbytku těla. Conan k němu došel a podíval se na místo, kde měl být krk. Všechny obratle byly na místě a nenacházela se na nich ani stopa po nějakém seknutí. Tělem mu proběhlo zachvění.

„Ne, Singo. Nepoužil sekeru ani meč. Hlavu tomu nešťastníkovi prostě někdo utrl.“

„A co pak použil na tohohle?“ zvolal kapitán a všichni se nahrnuli k němu. V rohu obytné místnosti ležela kostra asi desetiletého, možná dvanáctiletého dítěte, podle zbytků oblečení chlapce. Byla dobře zachovalá, až na to, že ve dvou kusech. Hlava, trup a ruce ležely vedle stěny, nohy s pánví asi o půl sáhu dál. Conan se k ostatkům sklonil a prohlédl si je. Žádné stopy po použití zbraně.

„Nevím, kdo to udělal, ale musel být pořádně silný. On to dítě roztrhl na dva kusy, zřejmě jenom tak, holýma rukama. Něco takového by nedokázal ani Addul, a ten je určitě silnější než já.“

„Hm! U nás v Khitáji se to dělá tak, že odsouzence k smrti přivážou za ruce a nohy ke čtyřem koním, a ty pak rozeženou do všech stran. Z toho chudáka zůstane jen trup a hlava. A nejhorší je, že po tom trhání ještě nějakou chvíli žije.“

„Buď si jistý, Kuane, že se tohle nedělá jen u vás v Khitáji,“ odvětil Conan. „Viděl jsem to i v Nemedii a Turánu. Ale toho malého určitě netrhali koňmi.“

„O tom se nepřu. Já jen, že...“

„Dobře, nechme to být,“ zavelel kapitán a Kuan ztichl. „Prohledáme pár dalších domů, možná najdeme stopy, které nám prozradí, kdo tady řádl.“

*

Prošli ještě několik domů, navlas podobných tomu prvnímu. Kuan pokaždé odběhl na břeh, kde byl kdysi přístav, a zamával směrem k lodi, aby dal posádce vědět, že jsou v pořádku. Ale ať už hledali jakkoli pozorně, nenašli nic, co by prozradilo původ útočníků, kteří obyvatele Nandolu pobili. Vetřelcům nepochybně nahrálo i to, že všechny městské ulice byly dlážděné, takže po sobě nenechali žádné stopy. Námořníci všude nacházeli jen vybělené kostry, povětšinou bez hlav nebo s rozdrčenými hrudníky. A podle toho, že žádná z koster neměla nablízku meč nebo jinou zbraň, bylo zjevné, že obyvatelé přístavu se buď nemohli bránit, nebo neměli čím. Útočníci je překvapili naprosto nepřipravené, jen se ukryli ve svých domech v naději, že se k nim zabijáci nedostanou. Nu, dostali se, a spáchali své krvavé dílo. Dokonce ani v domě, kde podle vybledlého nápisu na dřevěném prkně sídlila městská garda, nenašli žádné zbraně, jen zavražděné gardisty.

Po chvíli je to přestalo bavit a s konstatováním, že už nic nenajdou, se rozhodli vrátit na loď. Chtěli ji dostat až ke břehu a pokusit se najít nějaký materiál na opravu. V domech se nacházelo hodně dřeva. Útočníci zjevně nerabovali, majetek je nezajímal a přišli jen proto, aby zabíjeli. Něco z toho, co v budovách a ve dvorech najdou, bude možné použít, a domácím to už určitě nebude vadit.

*

Zakotvili loď u mola co nejbliže ke břehu a začali hledat věci na opravu. Do večera shromáždili docela velkou hromadu materiálu, hlavně dřeva a také nějaké kusy železa na zpevnění. Kapitán si vzpomněl, že při posledním pobytu viděl něco jako přístavní skladiště, a tak se tam s několika chlapy vydal. Našli ho. Bylo otevřené a... plné vybělených koster přístavních dělníků. Chlapům už to bylo jedno, koster už viděli dost na to, aby si na ně zvykli a přestali si jich všímat. Raději se dali do hledání potřebných věcí. Kapitánovi až zaplesalo srdce, když uviděl dvě velké bronzové truhly – byly pevně uzavřené a nepoškozené. Věděl, že se v takových bednách skladuje plátno na plachty, chránily ho před vlhkostí a krysami. Opatrně jednu otevřel a zjistil, že je látka skutečně v pořádku a i po letech dobře použitelná. Chlapi se truhlic okamžitě chopili a s radostnými výkřiky je nesli na loď.

Kapitán se společně s nimi vracel k lodi, ale když už byli skoro u ní, rychle se rozhlédl do všech stran a zarazil se. Zastavil jednoho z námořníků, který se právě vracel s náručí plnou kdejakého harampádí.

„Kde je Orwan?“

„No... viděl jsem ho jít k té bráně na opačném konci.“

Kapitán se vydal udaným směrem, a opravdu – kus před sebou spatřil známou siluetu. Orwan stál přímo v bráně, ale nehýbal se. Nezdálo se, že by měl v úmyslu dezertovat. Kapitán došel až úplně k němu, a nejdříve nechápal, co se děje. Kormidelníkův pomocník stál nehybně a hleděl někam do dálky. Nerozuměl však tomu, co tam vidí. Doširoka až po obzor se rozprostírala suchá step bez stromů a kopců, rovná jako stůl.

„Co tam vidíš?“ zeptal se po chvíli trapného mlčení.

„Spíš co nevidím.“

„A co to je?“

„Nějaké hory.“

„No, zjevně tu žádné nejsou.“

„Nějsou. Tak mi potom řekni, odkud ti, kdo postavili tohle město, sehnali tolik kamene. Vidíš někde lom?“

Kapitán překvapeně pozvedl obočí. Orwan měl nepochybně pravdu. Na stavbu tolika domů velikostí podobných malým palácům, a také na postavení mohutného přístavního mola, bylo potřeba obrovského množství kamene. A ten se obvykle lámal v horách. Jenže tady na dohled žádné nebyly.

„Hm. Nevím, ale odněkud ho dovézt museli. Jinak si to nedokážu vysvětlit.“

„Vidíš nějakou cestu?“ zeptal se Conan a ukázal před sebe na nedotčený porost nízké stepní trávy. Nebyla v něm po cestě ani stopa. „I kdyby bylo tohle město opuštěné už několik desetiletí, což určitě není, nějaké zbytky cesty by tu zůstat musely.“

„Máš pravdu, je to vážně divné.“

„Jediné, co mě napadlo, je, že ho zřejmě získali z mořského dna, ale nedokážu si dost dobře představit, jak takové obrovské kusy dostávali na břeh.“

„Ani já ne, ale nemám teď v úmyslu se tím zabývat. Poslyš, smráká se, musíme se vrátit a najít si místo k přenocování.“

„Jasně, jdeme,“ odvětil Conan, rychle se otočil a vydal se ulicí zpátky k přístavu. Kapitán mu sotva stačil.

*

Když dorazili do přístavu, byla už skoro tma. Námořníci postávali nebo posedávali na molu, kde si rozdělali několik ohňů a opékali si kusy masa z lodní zásobárny. S radostí si podávali měchy vína, a někteří se dokonce snažili zpívat.

Ztichli, když uviděli vracejícího se kapitána.

„Proč jste tady?“ zeptal se Rangelo a nechápavě zavrtěl hlavou. „To chcete nocovat na lodi?“

„Jistě, pane,“ odpověděl za všechny Addul.

„Ale proč? Je tu plno prázdných domů, kde se dá přespat.“

„Kapitáne, do žádného z těch domů nikdo z nás nevzkročí. Jen úplný blázen by spal v domě s mrtvými. Raději se budeme mačkat v kajutách, ale do domů nás nikdo nedostane. Můžete nám to přikázat, ale odmítneme poslechnout, i kdybyste nás všechny...“

„Tak dobře, dělejte, jak myslíte. Nebudu vás nutit ani vám to přikazovat. Možná máte dokonce pravdu, nesluší se rušit klid mrtvých,“ prohlásil kapitán a námořníci si spokojeně oddechli.

„Já to risknu,“ zaznělo náhle a všichni se otočili ke Conanovi.

„Blázníš?“ zeptal se nechápavě Addul. „Nevíš, jestli se tu v noci nepotulují duchové mrtvých. Říká se, že když člověka nepohřbí nebo nespálí, jeho duch zůstane na místě, kde sko-
nal. Anebo se můžou objevit nějaké jiné potvory.“

„A ty si myslíš, že jestli jsou tady, budete na lodi ve větším bezpečí?“

„Rozhodně můžeme rychle odrazit od břehu a uniknout. A buď si jistý, že na tebe čekat nebudeme.“

„Nemusíte. S duchy jsem se už setkal a nebojím se jich. A i kdybyste mě tady nechali, dokážu se o sebe postarat. Stačí mi meč. Ocitl jsem se už i v horších situacích, a přežil jsem.“

„Kam vlastně půjdeš?“

„Na konci ulice, skoro až u tamté brány, jsem našel dům, který je úplně prázdný. Žádné kostry, žádní mrtví. Tam si lehnu. Setkáme se ráno.“ A s tím si Conan vzal jeden kus hořícího dřeva jako pochodeň a vydal se na sever.

„Tak dobrou noc, Orwane!“ zavolal za ním Singa, ale vůbec to nevyznělo směšně, ať už se snažil, jak chtěl. Ani nikdo z námořníků se nezasmál.

Conan se uložil na podlaze domu, který si předtím ve světle pochodně důkladně prohlédl. Propátral všechny kouty, nakoukl do každé místnosti, ale kromě zaprášených trosek nenalezl nic, co by mohlo představovat nějakou hrozbu. Zdi byly pevné, střecha nevykazovala stopy poškození, nikde nebyly vidět ani díry, jimiž by mohlo dovnitř pršet. Podlaha byla suchá, nikde žádné kaluže, a přitom se bouřka, kterou před dvěma dny zažili, musela přehnat i tudy. Navíc nikde nezachytil žádný pohyb, takže se zde zřejmě nevyskytovali ani hlodavci, což ho uklidnilo, protože je nesnášel.

Pohodlně se uvelebil vedle zdi dál od dveří a pod hlavu si dal stočenou deku. Meč si položil na dosah pravé ruky. Dělal to úplně podvědomě, i tam, kde mu opravdu nic nehrozilo. Starých zvyků se člověk těžko zbavuje.

Klidně oddechoval, jeho vlčí instinkty mlčely. V domě bylo ticho, hlasy oslavujících námořníků sem nedoléhaly, byli příliš daleko. Hlad necítil, cestou snědl kus sušeného masa a chlebové placky, takže do rána vydrží.

Chvilí přemýšlel, do čeho se to vlastně namočil. Námořníci zatím netušili, kým kdysi byl. Zřejmě nikdy neměli tu smůlu, aby se setkali s Tygřicí a její krvelačnou posádkou. Přitom *Modrý stín* vůbec nevypadal jako nová loď, určitě se plavil po mořích už léta. Takže pokud si bude dávat pozor jako doteď, měl by se ve zdraví dostat do Messantie a... a pak se uvidí, kam se vydá dál. Hyborský svět byl dost velký. Kapitán mu sice neplatil, ale v tajných přihrádkách na opasku měl pár zlatých, které nenápadně vzal Dareeně ještě v Himeliánech. Nebyl kvůli tomu na sebe hrdý, ale teď toho nelitoval.

Dareena! Její jméno mu neustále znělo v myšlenkách. Bez

ustání před sebou viděl její krásnou tvář a postavu bohyně. Moc, moc mu scházela. Kdyby ji ten lotr neuspal, možná by se teď vraceli do některého z království na západě Hyborie, kde by se usadili. Do Erúku by se rozhodně vrátit nemohli, leda v doprovodu velké armády. *Kéž by...!* v duchu zaklel a pokusil se myslet na něco jiného. Vzpomínky na Dareenu ho přiváděly k šílenství. Nakonec přece jen usnul, ale i ve snech viděl svou milou, viděl ji krásnou a veselou, ale i tvrdou a krutou. Kdokoli jiný by z takových snů měl radost, pro něj byly těmi nejhoršími.

Netušil, jak dlouho spal, když ho náhle probudil děsivý rachot. Okamžitě byl na nohou, meč v ruce. Vtom se rachot zopakoval, ale předcházela mu modravý záblesk. Oddechl si. Obvyčejná bouřka. Znovu se uložil a v duchu se bavil myšlenkou na námořníky, kteří teď určitě nespí a dlouho ani nebudou. Loď ještě nebyla opravená, do podpalubí musela téct voda. Kdyby ho poslechli a uložili se v domech na břehu, byli by teď v suchu stejně jako on.

Vtom se znovu zablesklo. Conan měl ještě oči otevřené, takže v otvoru dveří zahlédl siluetu mužské postavy. V první chvíli ho napadlo, že si to někdo z námořníků přece jen rozmyslel, posadil se a rozžehl pochoděň. Muž pořád stál u dveří a Conan si všiml, že má na sobě dlouhý plášť. Takové nosili námořníci. I mohutnou postavou mu připomínal jednoho z nich.

„Addule? Jsi to ty? Co tam tak stojíš, pojď dovnitř. Určitě je tady větší sucho než na lodi.“

Muž se mlčky vydal k němu, ale když vkročil do světla pochodně, Conan rychle zjistil, že to není ani Addul, ani nikdo z posádky loď. Vyskočil na nohy a popadl meč. Měl proti sobě stejně vysokého a podobně dobře stavěného muže, jako byl on sám. Kupodivu ale nebyl ozbrojený, alespoň v rukou nic nadržel – zato pod plášť by se mu vešel celý arzenál. Zastavil se asi